

DOM I APPELLDOMSTOLEN – NBF

AVSAGT 03.09.2019

Saksnr: Appell nr. 284

Arrangørlisensnr: ARBS 19.02583

Appelldomstolens medlemmer:

Ronny H. Hansen

Svein Magne Øksnevad

Anders Tråstadkjølen

Ole Andresen

Anne-Kjersti Ludviksen

Løpskategori: Bilcross

Løpsstatus: Nasjonalt H-løp – Bilcross, kvalifisering til NMK's Jr. Landsfinale

Løpsdato: 11.05.2019

Arrangør: NMK Nedre Hallingdal

Jury:

Lena Aamodt, juryleder

Arnstein Bersvendsen

Tom Pedersen

Jeanette Lilleås (aspirant)

Løpsleder: Ole Joar Weggersen

Møtedato: 03.09.2019

1. Hva saken gjelder – behandlingen i domstolen

Saken gjelder appell på Domsutvalgets dom nr. 106 avsagt 28.06.2019 og etterfølgende dom nr. 109 avsagt 15.07.2019, som begge omhandler samme forhold. Dom nr. 106 ble begjært gjenåpnet pga. saksbehandlingsfeil i forhold til mangler ved innkalling av appellanten, og siden appellanten er under 18 år også innkalling av appellantens ledsager, til møte i Domsutvalget for behandlingen av saken. Domsutvalget tok begjæringen om gjenåpning til følge og behandlet saken på nytt som dom nr 109, denne gangen i form av en skriftlig saksbehandling.

Forholdet som ligger til grunn for dommene fra Domsutvalget var en hendelse i A-finalen for juniorer i bilcrossløp arrangert av NMK Nedre Hallingdal den 11.05.2019. Flere i juryen så at appellanten kjørte forbi en annen konkurrent i gulflaggsone og besluttet å vise appellanten svart flagg. Vedkommende ignorerte dette i de to gjenværende rundene frem til målgang. Rett etter målgang hadde appellanten gått ut av bilen og, i følge juryrapporten, i sinne knust bakre siderute på egen bil. Senere i parkeringsdepot, så juryen at føreren oppførte seg ampert, slo på egen bil mens denne er underlagt Parc Fermé bestemmelser.

Juryen sendte innstilling til Domsutvalget om suspensjon av appellanten. Etter behandlingen av denne avsa Domsutvalget dom nr 106, som deretter ble gjenåpnet og i ny behandling avsa Domsutvalget dom nr 109, som opprettholder domslutningen i dom nr 106.

På vegne av appellanten, og med fullmakt fra appellantens verge, varslet appellantens advokat den 27.07.2019 om appell over dom nr. 106 og 109 avsagt h.h.v. 28.06.2019 og 15.07.2019 av Domsutvalget. Det er gitt utfyllende begrunnelse i appellskriv datert 31.07.2019, som er sendt Norges Bilsportforbund ved Appelldomstolen. Depositum er innbetalt i henhold til generell bestemmelse art. 15 og appellen ble tatt til behandling.

2. Saksgangen for behandlingen i appelldomstolen

Etter at appellen ble varslet har appellanten sendt inn utfyllende appellskriv, samt sendt bildebevis som viser at skade påført bakre siderrute var en sprekk, og ikke knust rute.

NBF har ikke fremlagt ytterligere dokumentasjon, men fastholdt at straffen er korrekt ilagt.

Appelldomstolen tok saken til behandling i møte 03.09.2019.

Appellanten møtte, med advokat som bisitter.
Norges Bilsportforbund møtte med fullmektig.

Det ble fremlagt relevant dokumentasjon og avhørt ett vitne.

3. Sakens bakgrunn – faktum

Appellanten deltok i bilcrossløp arrangert av NMK Nedre Hallingdal den 11.05.2019.

I A-finalen for juniorer ble det vist gult flagg og flere i juryen så at appellanten kjørte forbi en annen konkurrent i denne gulflaggsone. Det ble besluttet å vise appellanten svart flagg, noe vedkommende ignorerte i de to gjenværende rundene frem til målgang. Rett etter målgang hadde appellanten så stoppet opp, gått ut av bilen og, i følge juryrapporten, i sinne knust bakre siderute på egen bil. I det appellanten skulle kjøre ut fra banen og inn i parkeringsdepot ble han stoppet av det ene jurymedlemmet for å få meddelt beskjed om å møte for juryen. I denne forbindelse oppstår det en opphetet ordveksling om hvorfor føreren var tildelt svart flagg. Juryen har i sin rapport også opplyst at de senere så at føreren oppførte seg ampert i parkeringsdepot og slo på egen bil mens denne er underlagt Parc Fermé bestemmelser.

Appellanten møtte sammen med ledsager for juryen, der det ble en diskusjon om hendelsen og deretter fikk de muntlig meddelt av juryen at saken ville bli innmeldt til Domsutvalgt.

Juryen sendte deretter Domsutvalget en innstilling om ileggelse av bot på kr. 1500 og suspensjon i 6 måneder av appellanten for brudd på NSR generelle bestemmelser (GB) art. 12.1.1 bokstav d, NSR §270 punkt 1.1.2 med presisering i §603 BC-reglementet punkt 7 og 603 BC-reglementet punkt 11 om Parc Fermé.

I brev fra Domsutvalget datert 05.06.2019 til partene (appellanten og juryen) underrettes det om at innstillingen vil bli behandlet i møte i Domsutvalget den 20.06.2019, samt at det informeres om frist for å melde tilstedeværelse og innsendelse av tilleggsopplysninger, bevis og vitneliste. Dette brevet ble oversendt via e-post til den respektive e-post adresse som er registrert i lisensregisteret. Etter behandlingen i dette møtet avsa Domsutvalget den 28.06.2019 dom nr 106, der det om partenes innlegg står:

3.2 Innmeldte

Hverken innmeldte fører eller hans ledsager møtte til behandlingen. De hadde heller ikke respondert på møteinnkallingen eller muligheten til å komme med tilleggsopplysninger, vitner o.l.

Dommen ble også meddelt appellanten via e-post til samme e-post adresse, med frist for å meddele eventuell appell satt til kl 12:00 den 01.07.2019

01.07.2019 kl 11:58 mottar sekretariatet i NBF en e-post fra [*appellantens bror*] som på vegne av sin bror begjærer Domsutvalgets dom nr 106 gjenåpnet på grunn av saksebehandlingsfeil, subsidiært varsles det om at dommen appelleres. Saksbehandlingsfeil er begrunnet med at appellanten ikke hadde mottatt underretningen om møtet i Domsutvalget, da den e-post adressen denne var sendt til ikke er i normal bruk. Underretning var heller ikke sendt til

appellantens ledsager, noe appellanten mener den burde ha blitt i og med at appellanten er junior. Appellanten var ikke klar over at møtet i Domsutvalget hadde funnet sted og at han var dømt, før han fikk vite dette i forbindelse med innsjekk til et bilcrossløp på ettermiddagen den 28.06.2019.

Domsutvalget besluttet å gjenåpne dom nr 106 og varslet partene om at sakshandlingen vil bli skriftlig. Juryen har ingen nye momenter eller annet å tillegge, men appellanten sender innen tidsfristen en skriftlig redegjørelse for saken sett fra sitt ståsted. I samme e-post henviser appellantens rådgiver bl.a. til at appellanten ikke ble gitt tilstrekkelig anledning til å fremstille saken sett fra sitt ståsted i møtet med juryen løpsdagen, samt at det stilles spørsmålstegn ved at juryen ikke benyttet sin anledning til å ilegge straff. Etter ny behandling avsa Domsutvalget den 15.07.2019 dom nr 109, som opprettholder domsslutningen i dom nr 106.

4. NBF har i det vesentlige anført

Selve hendelsesforløpet er beskrevet på forholdsvis lik måte i alle dokumenter i saken, og NBF er av den oppfatning at det ikke burde være noen tvil om hva som har skjedd og hvilke regelbrudd som er begått.

Når det gjelder juryens arbeid i forbindelse med behandlingen av saken, så mener NBF at dette kunne ha blitt løst på en bedre måte. NBF stiller seg også spørrende til hvorfor juryen bare gikk rett på innstilling til Domsutvalget og ikke selv også idømte en straff innenfor de straffereaksjoner en jury har anledning til å benytte.

Om Domsutvalgets behandling av saken sier NBF seg enig i at det har vært mangelfull kommunikasjon. NBF bemerker at det ikke er tilstrekkelig bare å sende underretning om behandling via e-post uten da å forsikre seg om at denne er mottatt. Videre mener NBF at det var feil av Domsutvalget å behandle saken uten å ha mottatt noen form for tilbakemelding fra den innmeldte deltageren. Domsutvalget kritiseres for å ha meddelt dommen via e-post på samme måte, samt at Domsutvalget ved gjenåpningen av saken ikke burde ha gjennomført dette som en skriftlig behandling i dette tilfellet. NBF vil derfor på vegne av Domsutvalget beklage disse forholdene.

Av hensyn til de kritikkverdige forholdene ved saksbehandlingen gjøres suspensjonen dog betinget fra dato for behandlingen i Appelldomstolen og frem til utløpet av suspensjonsperioden.

Det nedlegges slik påstand:

Straffen settes til 6 måneders suspensjon som gjøres betinget fra 03.09.19 samt diskvalifikasjon fra det aktuelle løpet
Appellens depositum tilbakebetales.

5. Appellanten har i det vesentlige anført

Appellantens advokat viser innledningsvis til det prosesskrivet som er sendt Appelldomstolen. Dette skrivet omtaler både hendelsen under løpet og forholdene knyttet til behandling av saken i juryen og i Domsutvalget.

Om saksbehandlingen i juryen bemerkes det at appellanten opplever det slik at juryen ikke var interessert i å høre hans partsforklaring, noe som bekreftes av appellanten vitne i møtet i Appelldomstolen. Videre mener appellanten at juryrapporten ikke gjengir korrekt det han ga uttrykk for i møtet med juryen. Appellanten sitter med et inntrykk av at det var et av jurymedlemmene som hadde en personlig agenda, og at dette har satt preg på både juryens arbeid med saken og den påfølgende juryrapporten. Videre er det også påpekt at juryen ikke ga appellanten noen formell skriftlig melding om utfallet av sin behandling av saken.

Prosesskrivets omtale av saksbehandlingen i Domsutvalget dreier seg om mangelfull underretning om at behandlingen skulle finne sted, der det påpekes at denne bare ble sendt pr. e-post til en e-post adresse appellanten normalt ikke benytter, samt at det ikke ble gitt noen beskjed til ledsager eller verge. Appellanten mener at formidling på denne måten, uten noen form for bekreftelse på mottak, ikke er tiltrekkelig til å oppfylle kravet om ”nødvendig underretning” i henhold til Generelle bestemmelser punkt 12.3.8. Videre rettes det kritikk mot at Domsutvalget valgte å gjennomføre sin opprinnelige behandling av saken uten at forelå noen form for tilbakemelding fra appellanten. Det er også bemerket at appellanten finner det underlig at Domsutvalget valgte å gjennomføre skriftlig saksbehandling ved gjenåpningen av saken, noe som førte til at det heller ikke denne gangen ble anledning for appellanten til muntlig å legge frem sin side av saken. Appellanten påpeker også at et nytt forhandlingsmøte ville ha reparert den manglende mulighet til kontradiksjon som oppsto ved at appellanten ikke var tilstede ved Domsutvalgets opprinnelige behandling av saken.

Når det gjelder selve hendelsen under løpet, så vises det i prosesskrivet til den skriftlige redegjørelse appellanten sendte til Domsutvalget i forbindelse med gjenåpningen av saken, slik dette er gjengitt i Domsutvalgets dom 109. Ellers legges det i prosesskrivet til grunn at det var 3 forskjellige hendelser (hhv. passering i gulflaggsone, ignorering av svartflagg og overtredelse av Parc Fermé bestemmelser) som til sammen utgjør saken, men at hendelsesforløpet må vurderes samlet i forhold til staffeutmåling. Prosesskrivet går inn på noen detaljer ved hver av de 3 hendelsene, som appellanten også berørte i sin muntlige forklaring for Appelldomstolen.

Om passering i gulflaggsonen sa appellanten at han ikke hadde til hensikt å kjøre forbi en konkurrent, da han oppfattet det slik at denne bilen var på vei inn i alternativsporet. Han mener for øvrig at det som fremkommer i Domsutvalgets dom 106 om hendelsen i gulflaggsonen ikke er riktig. Appellanten mener at han klart var oppmerksom på at han var i en gulflaggsone og at

han ikke foretok en bevisst forbikjøring. Når det så kommer til ignorering av svartflagget, så erkjenner appellanten dette forholdet og forklarer dette med at han mente svartflagget var uriktig ilagt og at han var av den formening at dette var noe han kunne diskutere med juryen etter målgang. Han valgte derfor å gjennomføre de to siste rundene frem til målgang for å opprettholde sin mulighet til å få riktig plassering i heatet. Appellanten er heller ikke uenig at han slo i bilen etter målgang, men mener dette bruddet mot Parc Fermé bestemmelsene ikke er av en så alvorlig grad som det Domsutvalget har lagt til grunn. Skaden han forårsaket på egen bil var langt mindre enn det Domsutvalget beskriver i dom 106, og er etter appellantens mening ikke noe som vesentlig forringet bilens verdi ved salg etter løpet i tråd med den budordning som er for bilcross. Appellanten opplyste for øvrig om at bilen ble solgt og at han sørget for at skadet rute ble reparert.

Avslutningsvis er det, både i prosesskrivet og muntlig for Appelldomstolen, kommentert fra appellants side at juryen ikke benyttet sin anledning til å ilegge straff, samt at den straffen som ble idømt av Domsutvalget oppleves som for streng hensyntatt formildende omstendigheter både ved hendelsene under løpet og mangelfull saksbehandling.

Det er erkjent brudd på bestemmelsene og appellanten er inneforstått med at dette vil medføre straff, men det anmodes om mildeste mulige straffeutmålingen hensyntatt forholdene. Anser at en straff innenfor det en jury kan idømme bør være tilstrekkelig.

Det nedlegges slik påstand:

Appellanten behandles på mildeste måte og appellens gebyr tilbakebetales.

6. Appelldomstolens vurdering

Partene er i det alt vesentlige enige om sakens faktum og hva som er tema for appelldomstolens behandling.

Det legges dermed til grunn at juryen i bilcrossløp arrangert av NMK Nedre Hallingdal den 11.05.2019 observerte at appellanten under A-finalen for juniorer foretok det de oppfatter som en forbikjøring i en gulflaggsone. Det blir besluttet å vise svartflagg, noe appellanten bevisst ignorerte i de to gjenværende rundene frem til målgang. Rett etter målgang hadde appellanten så stoppet opp, gått ut av bilen og i sinne eller frustrasjon slått til og skadet bakre siderute på egen bil.

Disse hendelsene fører til en saksbehandling som starter med en innkalling av appellanten og hans ledsager til et møte med juryen. I dette møtet opplever appellanten at han ikke blir hørt og

han får en muntlig beskjed om at juryen vil innstille saken til Domsutvalget for videre behandling, men mottar aldri noen skriftlig melding om juryens beslutning.

Underretning om behandling av saken i Domsutvalget skal finne sted sendes til en e-postadresse appellanten ikke bruker til daglig, og ikke til ledsager eller verge. Følgen av dette er at appellanten ikke er klar over at saken skal behandles, og dermed får han ikke vært tilstede og heller ikke sendt inn noe skriftlig svar eller meldt inn vitner. Domsutvalget velger likevel å gjennomføre sin behandling, selv om det ikke hadde kommet noen respons fra appellanten. Domsutvalget avsier dom nr. 106, der appellanten idømmes en suspensjon og utelukkelse fra det aktuelle løpet. Dommen meddeles til samme e-postadresse, og appellanten blir derfor heller ikke umiddelbart kjent med idømt straff.

Appellanten anser både det at han ikke ble hørt i jurymøte og den mangelfulle underretning om behandlingen i Domsutvalget, slik at han heller ikke der fikk anledning til å avgi sin forklaring, som slett saksbehandling og saksbehandlingsfeil. Saken begjæres derfor gjenåpnet, noe Domsutvalget beslutter å gjøre i form av en skriftlig saksbehandling. Til denne behandlingen får appellanten avgi en skriftlig forklaring, men han er fortsatt avskåret fra å avgi forklaring muntlig og fra å høre hva juryen har sagt til Domsutvalget. Domsutvalget aviser dom 109, som opprettholder dom 106.

Også denne gjenåpningen med skriftlig behandling oppleves som saksbehandlingsfeil, og appellanten velger å appellere.

Temaet blir om den straffeutmålingen Domsutvalget har idømt appellanten er riktig og om det som oppleves som saksbehandlingsfeil skal gi en redusert straff.

Appelldomstolen konstanterer at appellanten mener at passeringen i gulflaggsone ikke var en bevisst forbikjøring og at han derfor mener at det var feil å gi svartflagg for denne hendelsen. Appelldomstolen har ikke vurdert spørsmålet om det var riktig å gi svartflagg for denne første hendelsen, da en beslutningen om å gi svartflagg er inappellabel i Bilcross, jfr. § 603, pkt 7. Flaggbestemmelser.

For Appelldomstolen blir dermed første punkt til vurdering hendelsen der appellanten bevisste ignorerer svartflagget i de to gjenværende rundene frem til målgang. Dette er et åpenbart brudd mot § 270 punkt 1.1.2, noe appellanten også erkjenner. Appelldomstolen har en klar oppfatning av at når et svartflagg blir vist til en fører skal vedkommende avbryte løpet, uansett hva føreren måtte mene om årsak til og/eller riktigheten av at svartflagget ble vist. I denne saken begrunner appellanten sin ignorering av svartflagget med at han mener det ble vist på feil grunnlag og at han derfor valgte å kjøre heatet ferdig i den tro at han deretter kunne diskutere saken med juryen. Det man generelt kan tolke ut av dette er at svartflagg oppleves som en straff og at det er en oppfatning av at man skal få anledning til å legge frem sin side av saken før en straff blir idømt. Appelldomstolen er enig i at det prinsipielt bør tilstrebes å la den eller de berørte parter få

fremlegge sitt syn på en sak før det besluttes en straff. I og med at beslutningen om å vise svartflagget er en irreversibel handling så er det, uavhengig av denne spesifikke saken, Appelldomstolens klare anbefaling at man skal være tilbakeholden med bruk av svartflagg. Dette flagget bør bare brukes når dette er absolutt nødvendig for å forhindre at fortsatt deltagelse medfører at føreren er til skade for andre eller seg selv, eller ved sin kjøring bevisst saboterer de andre førerne. I alle andre tilfeller bør en søke å løse saken etter målgang og idømme eventuell straff etter at alle sider ved saken er belyst og kjent.

Rett etter målgang hadde appellanten i sinne så skadet bakre siderute på egen bil. Bilen er etter målgang underlagt Parc Fermé bestemmelsene, jfr. Generelle bestemmelser punkt 2.4.2. og Spesialreglement for Bilcross § 603, pkt 11. En slik handling er derfor åpenbart å anse som et brudd mot disse. Appelldomstolen mener likevel at alvorlighetsgraden, herunder om handlingen er med overlegg for å skjule en ulovlighet ved kjøretøyet eller redusere verdien for en eventuell kjøper, skal ha innvirkning på staffeutmålingen.

Det Appelldomstolen videre har vurdert knytter seg til spørsmålene om mangelfull saksbehandling og saksbehandlingsfeil. Med tanke på juryens behandling av saken er det fra appellanten gitt uttrykk for at denne var ensidig i appellantens disfavør. Appelldomstolen har ikke hørt juryens syn på dette, men appellantens syn bekreftes av vitne og er også underbygget av kopi av en SMS fra et av jurymedlemmene inntatt i prosesskrivet fra appellanten. Appelldomstolen vil på generelt grunnlag vise til at en jury må tilstrebe en trygghet for at rettsikkerheten er ivaretatt. I den forbindelse vil det være sentralt at den eller de involverte får anledning til fremlegge sitt syn på saken, slik det er krav om i GB 12.5.5, da det her var en diskvalifikasjon det var snakk om. Videre setter Generelle bestemmelser punkt 12.6.2 krav om at straff skal meddeles skriftlig. En beskjed om innstilling til Domsutvalget er ikke en straff i seg selv, men er likevel av så vidt stor betydning for den involverte at forsvarlig saksbehandling tilsier at samme prinsipp som i 12.6.2 bør følges.

Underretningen om Domsutvalgets opprinnelige behandling nådde ikke frem til appellanten fordi den bare var sendt til en e-post adresse som ikke var i regelmessig bruk. Dette var dog den e-post adresse appellanten har oppgitt til NBF og det kan på den ene siden hevdes at det påhviler den enkelt å sørge for at de kontaktopplysninger man oppgir er riktige og fungerende, samt holdes oppdatert. På den annen side er det slik at e-post ikke alltid fungerer feilfritt og brev kan komme på avveie o.s.v. Om behandling av saker i Domsutvalget sier Generelle bestemmelser punkt 12.3.8:

Partene skal gis nødvendig underretning om når innstillingen skal behandles og har anledning til å være til stede, eventuelt innkalle vitner og legge frem bevis.

Det er ikke ytterligere spesifisert hva ”nødvendig underretning” er, men en saksbehandling i Domsutvalget må for de berørte parter / personer utvilsomt være av minst like stor betydning

som en protestbehandling i en jury. Om en protestbehandling i en jury sier Generelle bestemmelser punkt 13.6.3:

Juryen må forvise seg om at innkallelene personlig er mottatt av de personer saken gjelder.

Det er Appelldomstolens oppfatning at denne ordlyden også må være førende for hva som er ”nødvendig underretning” i forbindelse med en behandling av en sak i Domsutvalget. Når det ikke innen rimelig tid kom respons fra en part på utsendt underretning om saksbehandling, så burde Domsutvalget ha foretatt seg noe for å forvise seg om at underretningen var mottatt. En ytterligere dimensjon ved denne spesifikke saken er det faktum at appellanten er junior og dermed burde en underretning om saksbehandling også ha gått til ledsager.

Meddelelsen til appellanten om den dom Domsutvalget besluttet blir sendt til samme e-postadresse, noe som medfører at appellanten ikke blir oppmerksom på straffen. Den allerede nevnte regelen i Generelle bestemmelser punkt 12.6.2 gjelder også for straff idømt av Domsutvalget, men det blir i denne sammenheng ikke innhentet noen kvittering fra appellanten for mottak av meddelelsen.

Når Domsutvalget velger å behandle saken uten å ha hørt fra appellanten, så oppstår det et nytt problem relatert til at appellanten ikke får høre hva motparten sier og han blir avskåret fra sin rett til å imøtegå dette, samt å legge frem sin versjon av saken. Domsutvalget bryter dermed kontradiksjonsprinsippet og de setter seg i en posisjon der det fattes en beslutning baserte bare på ene partenes syn på saken.

Appellanten begjærer saken gjenåpnet begrunnet disse saksbehandlingsfeilene. I den påfølgende beslutningen om å gjenåpne saken erkjenner Domsutvalget at det har blitt begått en saksbehandlingsfeil i forbindelse med manglende utsendelse av underretning om behandling til ledsager.

Domsutvalgets beslutning om å gjennomføre behandlingen av den gjenåpnede saken som en skriftlig behandling er i hht. Generelle bestemmelser punkt 12.4.4., men likevel kritikkverdi da hovedargumentet i begjæringen var at appellanten ikke hadde fått mulighet til å være tilstede på lik linje som sin motpart i den opprinnelige muntlige behandlingen av saken. Den muligheten Domsutvalget her har til å reparere på manglende anledning til kontradiksjon i den første behandlingen blir dermed ikke utnyttet, noe som resulterer i at appellanten må bringe saken til appelldomstolen for å få forklart seg muntlig.

Appelldomstolen har konkludert i forhold til om den straffutmålingen Domsutvalget har idømt appellanten er riktig og om det som oppleves som saksbehandlingsfeil skal gi en redusert straff. Med hensyn til det første temaet mener Appelldomstolen at en samlet vurdering av appellants regelbrudd, slik det er fremstilt i Domsutvalgets beslutning, synliggjør at domsslutningen i Dom

106/109 er korrekt. Appelldomstolens konklusjon i forholdet til spørsmålet om saksbehandlingsfeil er at det i denne saken er flere slike, og at disse i sum må ses på som svært formildende omstendigheter og resultere i at den idømte straffen reduseres.

Etter en samlet vurdering kan straffen passende settes til suspensjon i 2 måneder fra 28.6.2019. Straffen er sonet.

I samsvar med partenes påstander blir appellens depositum tilbakebetalt.

7. Domslutning

1. Appellen tas til følge
2. Appellanten idømmes suspensjon i 2 –to- måneder fra 28. juni 2019.
3. Appellanten diskvalifiseres fra konkurransen 11. mai 2019.
4. Appellens depositum tilbakebetales
5. Beslutningen er enstemmig

Appelldomstolen hadde følgende sammensetning ved behandlingen.

Ronny H. Hansen (leder)

Svein Magne Øksnevad

Anders Tråstadkjølen

Ole Andresen

Anne-Kjersti Ludviksen